

**Opinia o ustawie o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty
(druk nr 41)**

I. Cel i przedmiot ustawy

Nowelizacja przyjęta przez Sejm w dniu 11 stycznia br. (druk senacki nr 41), stanowi dostosowanie ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2005 r. Nr 226, poz. 1943, z późn. zm.) do uregulowań dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30. 09. 2005) w zakresie podejmowania i wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty. Uwzględniono także członkostwo Bułgarii i Rumunii w Unii Europejskiej (dyrektywa 2006/100/WE z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowująca niektóre dyrektywy w dziedzinie swobodnego przepływu osób, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii, Dz. Urz. UE L 363 z 20. 12. 2006).

Przedmiotem ustawy nowelizującej są m. in. przepisy odnoszące się do procedury przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, przepisy związane z procedurą przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentysty cudzoziemcom, którzy nie są obywatelami państw członkowskich UE, umożliwia się złożenie Lekarskiego Egzaminu Państwowego oraz Lekarsko-Dentytycznego w języku w jakim prowadzono studia na kierunku lekarskim i lekarsko-dentystycznym w polskiej uczelni medycznej. Wprowadzono, w kolejnej ustawie w systemie prawnym - po ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 57, poz. 602, z późn. zm.) i ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz. U. Nr 41, poz. 178, z późn. zm.) oraz nowelizacji ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2003 r. Nr 9, poz. 108 z późn. zm.), zawartej w druku senackim nr 39 - instytucję czasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu lekarza i dentysty na terytorium RP. Przeniesiono do ustawy część uregulowań dotyczących zasad odbywania specjalizacji zawartych w obecnym stanie prawnym w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779 z późn. zm.), w tym dotyczących zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego dla lekarzy odbywających specjalizację. Dodano także przepisy

związane z prowadzeniem i udostępnianiem dokumentacji medycznej. Ponadto w stosunku do lekarzy dentystów zniesiono zakaz prowadzenia indywidualnej praktyki lekarskiej lub indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej wyłącznie w miejscu wezwania.

Transpozycja przepisów w/w dyrektywy 2005/36/WE, zgodnie z jej art. 63, powinna była nastąpić przed dniem 20 października 2007 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

W toku prac legislacyjnych rozpatrywano projekt rządowy (druk sejmowy nr 79) oraz poselski (nr 111).

Dyskusję wzbudziło uregulowanie dotyczące art. 1 pkt 11 ustawy nowelizującej, w zakresie objętym art. 16 ust. 1h ustawy nowelizowanej (tj. wysokość zasadniczego wynagrodzenia lekarzy odbywających specjalizację w ramach rezydentury). Ostatecznie przyjęto je w brzmieniu zaproponowanym w projekcie rządowym, a więc w wysokości nie mniejszej niż 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa GUS w Monitorze Polskim do dnia 15 stycznia każdego roku (co odpowiada treści §30 ust. 4 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Zdrowia z 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów).

W ustawie zrezygnowano z uregulowania dotyczącego przechowywania dokumentacji medycznej w przypadku śmierci lekarza prowadzącego indywidualną praktykę lekarską – projekt przewidywał przechowywanie tej dokumentacji przez okręgową izbę lekarską, w której był prowadzony rejestr indywidualnej praktyki lekarskiej. Przepis ten również wzbudzał kontrowersje.

III. Uwagi szczegółowe

Przenosząc do ustawy przepisy z aktu niższego, tj. rozporządzenia (w/w rozporządzenia Ministra Zdrowia z 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentystów) i stanowiąc, kto może wchodzić w skład Państwowej Komisji Egzaminacyjnej, nie uregulowano jednak w ustawie materii dotyczącej przewodniczącego tej Komisji (podmiotu powołującego przewodniczącego) czy też liczby jej członków (por. art. 1 pkt 11, w zakresie art. 16 ust. 1k-1o). Należałoby rozważyć uzupełnienie przepisów w tym zakresie.

Bożena Langner

Główny legislator